

Kent Sänds föredrag vid Föreningen Samhällets Styvbarns konferens i Göteborg den 18 september 2004

Jag vill först tacka alla dem inom vårdområdena som uträttar ett mycket bra och kärleksfullt arbete. Jag hoppas att det omfattar flertalet inom den sociala omvårdnaden. Men det är tyvärr inte er jag skall ägna mitt lilla anförande, utan dem som saboterar era och våra ambitioner i syfte att åstadkomma en god omvårdnad. Dvs. Dem som av okunnighet, ibland även ren sadism och maktmissbruk, eller av missriktad kollegialitet åstadkommer lidande och annan skada inom vårdområdena.

Säg mej något samhällsområde som är viktigare än omvårdnaden?! Om barn, om sjuka, om gamla.

Säg mej något område där kontrollfunktionerna är så bristfälliga som inom vården?! Kan man arbeta som elektriker, med bilreparationer, handel, jordbruk, husbyggnad, med uppenbar olämplighet för sitt yrkesområde?

Inom det viktigaste av alla områden kan man utöva sin tjänst, trots att man är totalt olämplig för sina uppgifter.

Hur vågar jag påstå att det förhåller sej så att det förekommer så mycket vanvård, sadism och okunnighet inom vårdområdena.

Till en del av egen erfarenhet, som uppvuxen på div barnhem och ungdomsvårdskolor. Till en del av att jag själv arbetat inom kroppssjukvård, psykvård, läst några år på läkarlinjen, samt arbetat för i huvudsak barn som farit illa i samhället.

Efter att ha följt en del av radions kritiska program i barnafrågor, särskilt de utmärkta program producerade av Ylva Mårtens, kände jag som min plikt att försöka påverka det ruttna systemet. Jag deltog själv i ett av Ylva Mårtens program och blev därefter nedringd av lyssnare som själva blivit svårt vanvårdade inom omsorgen. Då i synnerhet dem som farit illa på barn- och fosterhem och sedan plågats av psykiska besvär genom livet.

Visst hörde några av sej som också hade goda ord att säga om sin omhändertagandetid, särskilt då på fosterhem, men sällan på barnhem. Men 90 % var mycket negativa. Jag hoppas att detta är missvisande siffror, ty det finns anledning att tro att de som farit illa i huvudsak hörde av sej.

Nåväl, tillsammans med Pia (som ännu vill vara anonym), och Kerstin Aleryd, bestämdes att vi måste bilda en förening av f.d. omhändertagna barn. Avsikten var i första hand att försöka komma till rätta med missförhållandena på så sätt att vi vill påverka till att, så långt möjligt, begränsa vanvården i dag och för framtiden.

Vi kom överens om att kalla till ett möte för att bilda föreningen Samhällets Styvbarn. Jag valde f.d. Vidkärrs barnhem för mötet, då det var Sveriges största barnhem, och där åtskillig vanvård förekommit. Den symboliska platsen visade sej vara illa vald, ty flera av de inbjudna, som varit barnhemsbarn på Vidkärr, ville inte komma dit, då de utsade att "jag klarar inte att besöka den platsen igen, där jag har så starka minnen av lidande".

Vi samlades ett 20-tal personer, antog preliminära stadgar och utsåg en interimsstyrelse.

Vi beslutade att arbeta för att samhället antar en lagstiftning och regelsystem som minimerar riskerna för sadism, sexuella övergrepp och vanvård. Vi vet att samhället är mycket okänsligt för vädjande om humanitet, men är mycket känsligt för ekonomiska frågor. Dvs. att om vanvården kostar pengar, då är myndigheterna påverkbara. Det är anledningen till att vi också måste agera med skadeståndskrav, såsom skett i Norge, England, Australien och många andra länder. Vi har därför startat med att ingiva skrivelse till Göteborgs stad, där vi kräver ursäkter för det lidande och den vanvård som förekom på Vidkärr, samt om skadestånd. Det kommer att tjäna som ett pilotfall för övriga huvudmän inom barnvården.

Efter 2 mån svarade staden med "de har kontrollerat i arkiven och inte funnit anmärkningar vid gjorda inspektioner och därmed finns det inte underlag för skadestånd!" Alltså, eftersom sadisterna inte journalfört sina missgärningar i form av slag, tvångsbälten, sexövergrepp och annat – så menar staden att detta inte har hänt – sen spelar det ingen roll hur många som i dag kan vittna om det. Men vi får gå vidare med detta.

Hur kan det vara att vi människor kan vara inhumana och kärlekslösa i våra relationer och då i synnerhet inom omvårdnaden, där vi förväntar oss kärlek och åtminstone human respekt?

Tja, jag må här svara själv och då kanske mycket provocativt.

Vad jag vet så förekommer inga ordentliga urvalstester för dem som skall anställas inom vårdområdena – tester där man kontrollerar personens lämplighet ur ett hygglighetsperspektiv. Det är inte fråga om att vara formellt behörig, utan det är mänsklighet och värme som är de viktigaste faktorerna. Alltså inte om man har betyg inom psykologi och annan beteendevetenskap, om man är religiös, har god social ställning, är en ansedd medborgare, osv. Sådana faktorer utgör inga som helst garantier för lämplighet att på ett omtänksamt sätt arbeta med omvårdnad.

Av egen och andras erfarenhet konstaterar jag att det var dem med högsta formella kompetens som var de värsta djävlarerna på barnhemmen och socialbyråerna. Det förekom visst kärlek även på de värsta barnhemmen, men då nästan alltid mellan barn och den oskolade personalen, dvs. kökspersonal, biträden och praktikanter.

Jag vill säga att skolning inom beteendevetenskap inte i någon högre utsträckning betyder att människor blir mer kärleksfulla och förstående. Vänskap, gemenskap och hygglighet är något som man har av naturen och det kan mycket lite påverkas av skolgång. Alltså, för att bli en god vårdare, räcker det inte med utbildning – den måste vara parad med nämnda goda egenskaper.

Vad skolgången borde medföra, är självinsikt om huruvida en person är lämplig eller inte för att arbeta inom omvårdnad. Jag tror knappast någon försöker att göra en objektiv bedömning av sej själv, utan de fortsätter och besätter tjänster som de borde inse att de är uppenbart olämpliga för.

Det sägs mej att utbildning i beteendevetenskap är så mycket bättre i dag. Men det påverkar i nuläget knappast systemet i någon högre grad, enär de gammal utbildade bromsklossarna sitter kvar på chefsposter och sätter sin prägel på systemet. Och de nya goda krafterna står ofta inte ut med att se sin oförmåga att påverka systemet och lämnar det därför.

Vi måste gå till grunden med att inse människans verkliga karaktär, för att förstå att så mycket missförhållande kan förevara:

Hur mycket har vi inte hört den patetiska lögnen om att "alla människor är goda innerst inne". Djädrans struntprat!!! Vi är alla en kombination av goda och onda egenskaper. Det kommer till uttryck i våra sysselsättningar och relationer. Det är inte heller så att Svenskar eller något annat folk skulle vara mer kärleksfulla, eller kärlekslösa, än någon annan folkgrupp.

Dagligen ser vi exempel på sadism och grymhet i alla samhällssystem. För att begränsa möjligheterna för sadister och maktmissbrukare att utöva sina perversioner, så stiftar vi lagar och regelsystem. Där av våra konventioner om Mänskliga rättigheter, Barnkonventioner osv. Egentligen är det inte annat än beviset på människans ondska – att vi inte med humanitet, kärlek och solidaritet kan upprätthålla en rätts- och förnuftsordning, utan måste utarbeta lagar emot inhumanitet.

Men dessa rättsregler då, konventioner om barn- och mänskliga rättigheter – med dem borde väl samhället fungera hyggligt och bra? Nej, statsmakter, myndigheter och andra struntar till stor del i dessa mänsklighetens skyddskonventioner och humanitära lagar. Och det är hart när omöjligt att få ärenden prövade i några rättsinstanser vad gäller brott mot dessa mänskliga rättigheter och konventioner.

Vi befinner oss alltså alla på en skala mellan godhet och ondska. Ingen är till 100% god och ingen till 100% ond. Även de mest grymma och maktgalna människor har sina sentimentala och patetiska stunder där de kan ge uttryck för kärlek. Den som i sådant ögonblick träffar den nästan allt igenom onde, kommer att bedöma – "han är god innerst inne". Lappri!

Ser vi till de djurskyddslagar som infördes i Tyskland under Nazismen och som i huvudsak Göring låg bakom, skulle vi bedöma Nazismen som en innerst inne sympatisk ideologi. De var också först med att införa Barnbidrag. Var det av kärleksfull omtanke om fattiga barnfamiljer? Nej, det var för att åstadkomma ett ökat barnafödande, så att man fick fler människor till armé och produktion!

Att leva med en psykisk defekt av vara sadist, egoist och makthungrig är självfallet mycket frustrerande. Man kan mycket begränsat ge uttryck för sina böjelser i umgängeslivet. Dessa negativa egenskaper är lika starka som sexualdrift, hunger och sömnbehov. Då finns möjligheter av att söka sej till arbetsområden där man kan ge uttryck för sina perversioner. Så har alltid skett, sadister har historiskt sökt sej till militären, polis, omvårdnad och vi har fått en överrepresentation av sadister och makthungriga inom dessa områden. Nu har möjligheterna att utöva sina perversioner inom armén och polisen begränsats av ett snävare regelsystem, och ökad inblick i verksamheterna. Men vi kan fortfarande se bilder av ett antal poliser som med batonger pucklar på en flicka som ligger försvarslös på marken. Eller befäl som grymt hunsar med sina soldater och i krigs- och oros-situationer beordrar dem att utföra grymma gärningar.

Jag har självfallet träffat utmärkta poliser och militärer, som absolut har rätt inställning till sitt arbete. Vad jag säger är att vi ändå har en överrepresentation av sadister och maktfullkomliga inom dessa yrken.

Tyvärr är de negativa elementen oftast tongivande och sätter sin prägel på systemen. Såsom de sadistiska barnhemsföreståndare och barnhems läkare många av oss själva utsatts för.

Jag hade tänkt undvika att tala i mitt eget ärende, men bör nog här exemplifiera mina påståenden (jag har min personakt här från barnhems tiden, som jag fått ut från Göteborgs Stadsarkiv).

Som 4-5 åring blev jag flera gånger dömd till bestraffning i form av isolering i ett rum på sjukavdelningen. Detta beslutat av barnhems läkaren och föreståndaren på Vidkärr. Isoleringen gick så till att jag stängdes in i ett rum med bara en säng på golvet. Inga leksaker. Första dagen brukande jag få sele, en slags tvångströja, fastbunden så att jag bara kunde ligga och titta i taket. Nästa dag kunde jag röra mej fritt i rummet. Bestraffningen varade 3-14 dar, beroende av "visad ånger och skötsamhet". Vid 4-de sådant bestraffningstillfälle, som jag ådömts för att jag skulle ha förstört körriktningsvisaren på läkarens bil, kom min mor på oväntat besök. Ett biträde skvallrade för mor och det blev en skandalhistoria som återgavs i de flesta tidningar och var uppe i riksdagsdebatt.

Bestraffningarna tog sej många former. Så t.ex. blev jag som 4-5 åring bestraffad med att gå klädd i klänning bland 200 andra ungar, för att jag kissade i sängen. Självklart blev jag ett mobboffer. Jag fick inte hälsa på mamma över julen som bestraffning för sängvätningen. Från 7 års ålder fick jag tvätta mina pisslakan själv i iskallt vatten.

För avslöjandet efter isoleringsstraffet, då läkaren och barnhemsföreståndaren blev uthängda, bestraffades jag och min bror med att man bedömde "att jag och bror hade menlig inverkan på varann och blev därför skilda åt,". Man skickar bror till ett barnhem utanför Stockholm och mej till Kullens spädbarnshem utanför Alingsås. För att därmed också omöjliggöra för mor, som bor i Göteborg, att ha kontakt med oss.

Jag hade redan då tvångsmedicinerats med lugnande medicin och åsatts stämpeln "psykopat". Broder Bengt fick stämpeln "obegåvad". Han blev sedan debattör, vismakare med tänkvärda texter, ytterligt bildad och kunnig på många områden och miljonär som snusproducent. Vad skall då icke de begåvade kunna åstadkomma!

Mor hade i socialhandlingarna kommit att betecknas: "Troligen tattare." Det fanns inget fog för det påståendet, men även om så vore – har man rätt att särbehandla barnen av etnicitet?

Journaler från 20-50-tal utvisar rasism där barn bedömdes efter genotyp och hereditet. Det var dessutom uteslutande fattigfolks barn som omhändertogs.

Vi hade tagits till barnhemmet under utpressning, där man sa till mor: "Du får skriva på här att du lämnat barnen frivilligt. Då kan du hälsa på dem på barnhemmet. Skriver du inte på, så tar vi dem ändå och då får du inte se dem mer!"

Sedan använde man sej av samma utpressning för att sterilisera mor.

För två veckor sedan besökte vi Socialdepartementet. Vi fick då höra att 70 % av omhändertagande av barn skedde på frivilliggrund. Så på departementet är man omedveten om det manipulerande föräldrar utsätts för av därtill skolade beteendevetare, samt hotelserna om "gör ni inte som vi vill ...!"

Vad skulle jag som 7-åring på ett spädbarnshem att göra? I stort sett hade jag en hygglig tid där, även om jag nån gång fick utstå fysisk misshandel av en manlig assistent. Föreståndarinnan var en rar gammal dam. Men ofta blev jag vittne till hur småbarnen tvångsmatades med sina spyor, när de inte tålde maten.

Trots att test utvisat att jag då hade en hög intelligens, skickades jag som 8-åring till ett barnhem för psykopater och fick gå i en undermålig skola. På alla barnhem hade man blott personal för övervakning av barnen och de praktiska uppgifter som behövdes. Personalbehovet minimerades av att barnen fick utföra all städning, disk, trädgårdsarbete och på vintern även visst skogsarbete (för att få fram ved till uppvärmning av husen). Det fanns inte personal till hjälp vid läxläsning och skolproblem.

Jag kom att bli föreståndarinnans hackkyckling. En framstående barnpsykiatriker, Alice Hellström, hade introducerat en ny pedagogik från Amerika som innefattade att barnen inte fick agas. Synd bara att personalen tydligen inte kände till det!

Alice Hellström undersökte självfallet alla barn och skrev sina utlåtanden. Men dessa blev bara till ett eko av den information föreståndarinnan gav henne. I mitt fall tillskrevs jag de egenskaper såsom snattare och kamratförtryckare. Trots att man inte kunde påvisa något kriminellt, så skickades jag till ungdomsvårdsskola i Kalmar när jag var 11 år.

I förarbetena skriver en socialassistent/barnavårdsman "Man kan väl säga att Kent är så vanartad att särskilda åtgärder krävas för hans tillrätta förande, ty eljest kan han ju inte bli omhändertagen enligt § 22 c, bvl, vilket ju fordras för hans ansökan till skolhem" dvs. Ungdomsvårdsskola.

Man hade fått problem om mor protesterat. Men henne tutar man i: "Kent är ju så intelligent och nu har vi ordnat så att han kan få komma till ett skolhem och få en fin utbildning..." och säg den mor som inte sväljer det!

Man har också uttryckt att jag är gravt miljöskadad. Eftersom jag bara växt upp på barnhem så måste jag väl ha blivit miljöskadad där. Detta skall man då råda bot på genom att skicka mej till än mer olämpligt umgänge och fängelselika förhållanden, ty ungdomsvårdsskolorna var till för den tidens värstingar. Borde då inte barnomsorgsmyndigheterna, efter att ha visat sin totala inkompetens, i stället ordnat för goda hemförhållanden och skrivit hem mej

Göteborgs stad hade smaklösheten att placera en staty vid entrén till Vidkärr efter det att barnhemmet lades ner. Statyn ENSAM av skulptrisen Margareta Ryndel är mycket fin och föreställer ett skrämt litet barn hopkrupet i en hörna. Sedan åsätter staden texten:

Under åren 1935-1976
har många barn mött kärlek
och omtanke på Vidkärrs barnhem
och fått en god start i livet.

Vilket urbota hån – verkligheten var den motsatta. Nu har 13 Vidkärrsbarn krävt av staden att texten skall bytas ut mot;

Göteborgs stad ber barnhemsbarnen på Vidkärr om ursäkt för den vanvård och de övergrepp som många utsattes för under sin vistelse på barnhemmet.

Vi har fått svar också på den skrivelsen; "Vi är bara 13 stycken som begärt utbyte av texten – det räcker inte"! Jag menar att det är 100 % av de tillfrågade. Men vi kommer att bli fler som kräver detta utbyte.

Åter till frågorna om olämplig personal. En större grupp än sadister och sexual dårar är förstås de som är olämpliga på andra grunder. Ofta har de dålig människokänedom och saknar kärlek och medkänsla. De vet inte om det själva, de bara tror sej vara lämpliga och särskilt då i kraft av socialskolor och praktik. De motiverar sina åtgärder med; "För Barnets Bästa". När dom egentligen menar: för sitt eget, socialapparatens, behandlingshemmets, fosterhemmets... bästa. Förresten - vem bestämmer vad som är Barnets Bästa? Har barnet eller föräldrarna något att säga till om?

Ni har nog hört uttrycket; "O frihet – vilka brott begås icke i ditt namn" Jag travestierar det och säger: "För Barnens Bästa – vilka brott begås icke i ditt namn"!

När föräldrar protesterar och vänder sej till Socialstyrelse, Tingsrätt, Länsrätt osv, så sitter där personer som är lojala med systemet och har själva lika lite kunskap och känsla för det de beslutar om. JO-institutionen är totalt värdelös när det gäller att tillvarata medborgares mänskliga rättigheter. Det är ytterst sällan att någon får JOs stöd emot myndighetsterrorism. Ett JO-avskrivet ärende blir därmed en sanktion av att myndigheten gjort riktigt och detta leder till felaktig praxis.

Av det hittills sagda får Ni inte tro att jag motsätter mej allt tvångsomhändertagande och att jag dömer ut varje vårdinstitution. Det finns säkert institutioner och fosterhem som är de bästa exempel på god barnavård och så även inom annan vård. Vi måste söka upp dem och framhäva deras goda exempel.

Jag är tacksam för att socialmyndigheterna ofta ingriper även med tvångsomhändertagande, där barnen uppenbart lider skada i hemmen. Men jag motsätter mej att man tillgriper tvångsomhändertagande och splittring av familjer såsom en första åtgärd. Jag menar att först skall man pröva alla möjligheter till att skapa goda förhållanden i familjen. Om det då inte fungerar så måste ett tvångsomhändertagande ske. Man skall då, om möjligt, placera barnen hos släkt o vänner i stället för institutionsvård och tvivelaktiga fosterhem. Man skall genast påbörja ett arbete av att så snart möjligt skapa goda hemförhållanden.

Tills nu har man i stor utsträckning satt i system att splittra omhändertagna syskon i strid mot svensk sociallagsstiftnings nuvarande målsättning.. Man kan skicka det ena barnet till Jämtland och det andra till Blekinge fast föräldrarna bor i Göteborg. Men skall inte få splittra syskon såvitt inte mycket starka skäl talar därför. Man skall helst inte placera barnen längre bort från föräldrar än att de lätt kan besöka sina barn, såvitt inte mycket starka skäl talar däremot.

Ett särskilt skäl för omhändertagande är incest och pedofili. Det är mycket allvarliga händelser! Men hur är det på institutioner och fosterhem? Där utsätts barn för sexuella övergrepp i långt större utsträckning än i hemmen! I Dagens Eko i Radion kunde vi den 18 maj höra att 1/3 av sexövergreppen mot barn skedde på institutioner och fosterhem. Om vi då betänker att det är några procent av landets barn som är tvångsomhändertagna, så blir sannolikheten att råka ut för sexövergrepp oerhört stor. Och det är också den uppfattning jag fått av alla dem jag varit i kontakt med – flertalet flickor har blivit sexuellt antastade.

Barn har ofta väldigt svårt att bli trodda när de uppger att de misshandlas och blir sexuellt utnyttjade av föräldrar. Men hur är det under omhändertagande? Barnet har knappast någon chans alls att bli trott!

Vid några tillfällen klagade jag själv till min mor när oförrätter begåtts mot mej. När hon försökte ta upp saken med Barnavårdsnämnd eller direkt med barnhemmet, så fick hon oftast

bara svaret; "Kent är en väldigt trevlig pojke, men han har lite väl livlig fantasi, man kan inte tro på allt han säger!"

Det är en mycket svår procedur att bli godkänd som adoptivförälder, en procedur som vanligen tar 3-5 år. Allt skall genomlysas och utredas vad gäller lämplighet. Men hur är det med institutioner och fosterhem?

Riksrevisionsverket genomförde en granskning 2002 och rapporterar att av HVB-hemmen hade 13 % av dem över huvud taget inte kontrollerats alls under 5 år. I genomsnitt hade inspektioner blott skett vid 2 tillfällen under 5 år. Inspektionerna blir nästan alltid förhandsanmälda och hemmet ställer allting i ordning så att det ser tjustigt ut.

För flertalet hem ansvarade en beteendevetare som kollegialt granskas av en annan beteendevetare. HVB-hem med kommunalt huvudmannaansvar, drivet i kommunal regi, eller som bolag med lokala ägarintressen bland anställda inom omsorgen skall inspektera sej själva. Horribelt! Med undantag för Skåne och nån enstaka kommun, så tillfrågas icke barn och föräldrar vid dessa inspektioner.

Inspektionerna bör ske minst 4 gånger per år och av oberoende tjänstemän. Dvs. inspektörerna får inte vara knutna till Kommunen eller berörd Länsstyrelse. Inspektionerna skall göras oanmälda. Barnen skall i högsta grad intervjuas. Inspektörerna skall vara proffs och resa landet runt för att också kunna ställa tillrätta och även vidareförmedla goda exempel.

Hur står det då till med fosterhemmen, som man nu åsatt det tjustigare namnet "Familjehem". Det har varit en uttalad ambition under 90-talet att hellre placera barn i fosterhem än på institution. I praktiken har det sedan blivit tvärt om.

Hur väljs fosterhemmen ut och vilken kontroll utövas över dem? Tja, i princip efter kriteriet att fosterföräldrarna skall vara straffria och åtnjuta gott anseende. Men det är en kontroll som är ytterligt blygsam jämfört med de kontroller som görs av adoptivföräldrar.

Sedan är det samma brist på kontroller som på institutionerna. Något förhandsanmält besök någon gång.

Historiskt så har barnen utnyttjats hänsynslöst som arbetskraft. I Norge och Finland finns uttrycket där bonden uttalar: "Skall vi skaffa gris eller skall vi ta ett fosterbarn?"

Helt uppenbart är att en stor andel av fosterhemmen enbart drivs av förtjänstintressen. Ett fosterbarn kostar i snitt 700 kr per dag (inkluderat 'administration' som kostar drygt hälften av dessa pengar)– vart i jösse namn går de pengarna.

Jag har fått höra många berättelser om hur barn har det på fosterhem, i synnerhet hos fosterföräldrar som utövar sin gärning i religiöst patos. Ett typexempel är det finska krigsbarnet Anja Tyni, som skrivit en bok "Finnungen" – en kuslig berättelse över hur det verkligen kan förhålla sej. Eller också Krister Lummes bok, "Guds lilla barnaskara" där han beskriver sin uppväxt på ett barnhem drivet med religiösa förtecken. Det finns minst 20 andra böcker skrivna av barnhemsbarn. De är oerhört samstämmiga i sina beskrivningar om den organiserade vanvården och myndighetsterrorismen.

Vad kostar oss samhällets vanvård av barn? Myndigheterna publicerar inga utvärderingar och uppföljningsresultat, förmodligen för att det skulle peka på katastrofala förhållanden. Vi vet ändå att institutions- och fosterbarn är avsevärt överrepresenterade på våra ungdomsvårdsskolor, fängelser, psykiatriska kliniker... Självordsfrekvensen är avsevärt förhöjd. Utbildningsnivån är genomsnittligt låg.

Många har kunnat bemästra sina psykskador under sitt aktiva liv, då de haft fullt upp med den egna familjen, arbetsliv o annat. Men i medelåldern när aktiviteterna avtar, då kommer minnena som ofta aldrig bearbetats och det resulterar i svårare psykstörningar med kanske långvariga sjukskrivningar. Vad kostar inte allt detta, jämfört med den förhållandevis låga kostnad av att sätta in adekvata åtgärder från början?!

Vi har ca 15 000 barn omhändertagna. Till en kostnad av uppåt 10 miljarder. Ett barn på institution kostar i genomsnitt över 3 000 kr per dag och fosterhemsplacerade drygt 700 kr.

Det mesta av barnvården vad gäller omhändertaganden drivs idag utifrån affärsperspektiv. Flertalet HVB-hem drivs med vinstintressen. Även här gjorde Ylva Mårtens ett informativt radioprogram betitlat "Barnavård i bolagsform". Och fosterhemmen kan också göra sej en hacka. Jag har hört flera exempel på att man anger missyttringar hos omhändertagna barn, för att kunna behålla dem längre inom omsorgen och därmed tjäna bättre. Fosterhem anger att deras skyddslingar har skolproblem och därför måste gå i specialklasser och få stödundervisning – då får fosterhemmet högre ersättningar.

Men det viktigaste är ändå att komma tillrätta med det lidande barn och föräldrar får utstå, på grund av vanvård och myndighetsmissbruk. Orsakerna till dessa missyttringar måste bekämpas och jag ser 3 huvudvägar:

1. Vettiga lämplighetstester av socialmyndigheters personal.
2. Vettiga tester av institutioners och fosterhems lämplighet.
3. Vettiga löner inom vårdområdena. Det får inte vara så att samhällets viktigaste uppgifter har låg status och är de lägst avlönade. Det medför att man begränsar urvalet – många lämpliga personer söker sej inte till vårdområdena och socialsystemet får ta vad helst personal de kan få. Så det blir en blandning av dugliga och odugliga människor i vården.

Av det här sagda, hoppas jag att några fått idéer om vad som är fel i våra omvårdnadsprogram, att några inom vården går till självrannsakan och att vårt arbete skall leda till bättre förhållanden inom vårdområdena.

Kent Sänd